

CAPITOLUL 9

Era aproape de sosirea zorilor când Marcus reuși, în sfârșit, să adoarmă.

Și îndată se cufundă într-un vis.

Se făcea că era într-o misiune alături de Hercule, ca să o omoare pe monstruoasa Hidră, un șarpe uriaș cu nouă capete. O singură răsufflare a ei otrăvitoare și erai mort.

Marcus, tăcut, înainta cu greu prin mlaștina întunecată și învăluită în ceață, dând la o parte ierburile tăioase. Apoi, drept în față, i se arătă

hidosul șarpe. Băiatul se opri înghețat, în timp ce fiara se ridica din mlaștină. Unul câte unul, cele nouă capete înfiorătoare ieșeau din ceață, privindu-l fix cu ochii lor galbeni strălucitori și arătându-și colții sclipitori, din care picurau bale.

Apoi...

Pufff.

O duhoare arzătoare și putredă îi intră în plămâni.

Respirația otrăvitoare a Hidrei!

Marcus tuși, simțind că se sufocă.

Vârful muntelui explodase, iar din deschiderea colțuroasă se revărsa un uriaș nor cafeniu. Norul părea să se întindă până la cer. Prin fum țâșneau flăcări, iar fulgerele brăzdau cerul.

Oamenii ieșeau buluc din prăvălii. Cerșetorii se ridicaseră în picioare. Sclavii lăsaseră jos legăturile de lemne și carafele cu apă.

Timp de o clipă, nimeni nu scoase un cuvânt. Păreau că nu respiră.

Toate privirile se îndreptau spre munte.

Apoi urmară strigătele.

— *E sfârșitul lumii!*

— *De ce ne pedepsesc zeii?*

— Toată lumea trebuie să plece din Pompei!
strigă Otto.

Începu să-l tragă pe Marcus prin mulțime.

Dar Festus își strigă gărzile.

— Nu! Opriți-i pe sclavii aceia! răcni Festus.

Gărzile se repeziră spre cei doi.

Dar Otto ridică mâna.

